

„Nem adtuk fel, pedig néha elkeseredetten néztünk egymásra ...”

A kollégiumigazgatók segítõje

Acsainé Kummer Erzsébet

Alapító tag.

Végzettsége: érettségi, közgazdasági szakközépiskola.

A kollégiumban töltött évek száma: 25 év. 1996-tól napjainkig.

Betöltött munkaköre: kollégiumi titkár.

Már márciustól elkezdtük a kollégiumalapítással járó feladatok munkálatait, majd 1996. augusztus 1-jén létrejött a Városi Kollégium – olyan természetességgel mondja mindezt Acsainé Kummer Erzsébet kollégiumi titkár, mintha arról beszélne, mit főzött a családjának tegnap este. Munkaköre – mint általában az irodavezetők, cégasszisztenseké – a kezdetektől fogva rendkívül összetett. Szinte mindenhez kell értenie. Leveleket fogalmaz, pályázati munkában, projekteken vesz részt, amikor kell marketinges, PR feladatok ellátója, kapcsolattartó a külső hivatalos személyek és az intézményvezető között, de a belső kollégák ügyeinek is intézője adott esetben. Noha utasításokat nem adhat, oda kell hatnia a munkatársaknál, hogy úgy működjenek a dolgok az intézmény érdekében, ahogy a vezetők kéri. Mindezt úgy, hogy lehetőleg jó diplomáciai érzékkel, vezetőjéhez való lojalitással, precizitással, a szükség szerinti önállósággal és jó emlékezőképességgel, hatékony időgazdálkodással tegye.

Kedves Erzsike! Azon kevés alapító kollégák egyike vagy, akik tartósan „gyökeret eresztettek” a kollégiumban. Kérlek, meséld bővebben a kezdetekről.

Olyan élethelyzetben voltam 1996 tavaszán, hogy munkát kerestem. Egy pénzügyintézetben dolgoztam korábban. Egyik jó ismerősöm mondta, hogy adminisztratív munkakörbe keres dolgozókat a kollégium, pályázzam meg. *Jusztin László* igazgató úrral a Bán úton találkoztam, oda hívott állásinterjúra, és alkalmasnak talált a feladatra. A Baross úton – a

mostani Székhelyintézményben – kezdtük a munkát májusban a munkatársak, tanárok felvételével, az ezzel kapcsolatos ügyintézésel. A földszinten, egy könyvtárszoba és szolgálati lakás átalakításával megkezdődött az építkezés, ahol titkárságot, igazgatói és gazdasági irodákat alakítottak ki. Emlékszem, nagyon meleg volt, falakat bontottak a munkások, mi pedig a földszinti aulában egy régi számítógép és írógép mellett végeztük a munkánkat. Intéztük a kinevezési papírokat, írtuk a munkaköri leírásokat. Napközben nem egyszer csak elkeseredetten néztük egymást, de az motivált bennünket, hogy egy teljesen új intézményt hozunk létre, ezért nem adtuk fel. Nyáron már a tanulók adatainak adatbázisban való rögzítésén dolgoztunk, és az öt tagintézménybe való elosztásukon. 1008 diákot kellett beköltöztetni. Ez a munkaterület számomra addig idegen volt, távol állt tőlem, ismerkednem kellett a jogszabályokkal, de igyekeztem eleget tenni az elvárásoknak. Nagyon jó kollektíva szerveződött. *Farkas Gergelyné Évike* gazdaságvezető, és a munkatársai: *Nagy Józsefné, Gulyás Istvánné Editke, Csicsmann György, Berta György*. Az intézmény vezetőségébe tartozott többek között: *Kiss József* általános igazgatóhelyettes, akire jó szívvel emlékezem, *Zsoldos Miklósné, Juhász Gyula*. Sok munkával teltek az első hónapok. Elkészítettük az alapidokumentumokat: az SZMSZ-t, a házirendet, a pedagógiai programot, megalakult a kollégiumi szék, a diákszövetség.

Két intézményvezetőt is szolgáltál az elmúlt negyedszázadban.

Két jó igazgató vezetői munkáját segítettem, illetve segítem. *Jusztin László* igazgató úr nagyon precíz, kitartó volt, ugyanezt elvárta mindenkitől. Ezt a példát mutatta, de a dolgozói mellett is nagyon kiállt. Kölcsönös volt a bizalom. Jelenlegi igazgatóm, *Brahmi Ilona* folytatva a korábban kijelölt irányvonalat, továbbra is jó szemlélettel, az intézmény iránti elköteleződéssel, feladattudattal vezeti a kollégiumot. Mindkét igazgatóm hatalmas emberi érzékkel, magas szakmai tudással, hozzáértéssel rendelkezik. Napi munkám során – úgy gondolom –, a kollégákkal is megtaláltam mindig a közös nevezőt. Igyekeztem eleget tenni kérdéseiknek, kéréseiknek. Ugyanakkor az intézmény szempontjából mindig mérlegelnem kellett, mennyire fontos az adott kérés, hogyan reagáljak rá.

Érthető ez, hiszen fontos a titoktartási kötelezettség is – például a vezetői döntéseket illetően – a munkaköréből adódóan.

Munkavégzésem során a hivatali és szolgálati titok megőrzésére törekedtem. Voltak olyan helyzetek, kérések, amelyekre ebből adódóan nemet kellett mondanom. A lehetőségeimhez mérten, a kollégákkal együttműködve mindig a feladatok megoldását tartottam és tartom szem

előtt. Nagy meglepetés és öröm volt számomra, amikor 2016-ban Pro Collegio Díjjal köszönték meg a munkámat.

A munkaleterheltség időközben könnyebb, vagy nehezebb lett?

El lehet mondani, hogy más jellegű ma már. Régen is sokat kellett dolgozni, de a mostani munka már teljesen számítógéphez kötött. Kevesebb a személyes kommunikáció. Alig van mód a kötetlenebb beszélgetésre, egymás megismerésére. Ez nagyon hiányzik a munkatársakkal való kapcsolattartást illetően. Jószérivel csak a szakmai utakon van erre lehetőség. Ülök a gépnél, figyelem a leveleket, kinyomtatom. Sok az ad hoc feladat, amit félórán, két órán belül meg kell válaszolni az intézményvezetőnek. Mindenki várja a választ. Jóval nehezebb tervezni, mint 10-12 évvel ezelőtt. Régen postás bácsi, postabontás, aláírós könyv volt. Most online, e-mailben jönnek a feladatok. Elgépiesedett minden, az emberekkel az élő kommunikáció kevesebb lett. De teszem a dolgomat, igyekszem gyorsan, pontosan végezni a munkámat, eleget téve az elvárásoknak.

Időközben a régi kollégák is elmentek.

Mára már teljesen kicserélődött a csapat. Akikkel kezdtünk – a gazdasági munkatársak is – nyugdíjba, vagy másik munkahelyre mentek. A kollégiumvezetők is kicserélődtek. Volt egy nagyon húzós, eredményes időszak a régi elszánt kollégákkal, úgy 2013-15-ig. Nagy projekteket indítottunk: önfejlesztő program, Arany János programok. Az intézmény vezetése, a tanárok is, nagyon akartuk, hogy országosan ismert és elismert legyen a kollégium. Ez sikerült, úgy gondolom. Folytatva az elismerések, új címek megszerzését, vannak új eredmények, pályázatok, mint az ökoiskola, boldog iskola, tehetségpont, stb. Számomra nagyon fontosak a hagyományos karácsonyi kollégiumi ünnepségek. Jó látni a régi kollégákat, beszélgetni velük, felidézni, emlékezni a régi időkre, a bel- és külföldi szakmai utakra, amelyek egytől egyig maradandó élményt jelentettek. Befejezésül egy idézettel szeretnék elköszönni:

„A kommunikáció az élet.

Nélküle teljesen halottak vagyunk.

Amilyen mértékben kommunikálni tudunk, olyan mértékben élünk.”

Köszönjük a beszélgetést! További jó munkát kívánunk!